

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 120

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 12 iunie 1997

SUMAR

Nr.		Pagina
	ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
25.	— Ordonanță de urgență cu privire la adopție.....	1-4
26.	— Ordonanță de urgență privind protecția copilului aflat în dificultate.....	4-8

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ cu privire la adopție

În temeiul art. 114 alin. (4) din Constituția României,

Guvernul României adoptă următoarea ordonanță de urgență:

Art. 1. — (1) Adopția este o măsură specială de protecție a drepturilor copilului, prin care se stabilește filiația între cel care adoptă și copil, precum și rudenia dintre copil și rudele adoptatorului.

(2) Adopția se face numai pentru protejarea intereselor superioare ale copilului.

(3) Adopția își produce efectele de la data rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești.

(4) În momentul stabilirii filiației prin adopție, filiația dintre copil și părinții săi naturali încetează.

Art. 2. — (1) Copilul poate fi adoptat până la dobândirea capacității depline de exercițiu.

(2) Persoana care a dobândit capacitatea deplină de exercițiu poate fi adoptată numai de către persoana sau familia care a crescut-o.

Art. 3. — (1) Adopția între frați este interzisă.

(2) Adopția a doi soți de către aceeași persoană sau familie este interzisă.

Art. 4. — (1) Adopția unui copil de către mai multe persoane este interzisă, cu excepția cazului în care ea se face de către soț și soție, simultan sau succesiv.

(2) Dacă persoana care dorește să adopte este căsătorită, va fi necesar și consimțământul celuilalt soț, cu excepția cazurilor în care acesta este în imposibilitate de a-și manifesta voința.

Art. 5. — (1) Nu pot adopta decât persoanele care au capacitatea deplină de exercițiu și care sunt cu cel puțin 18 ani mai în vârstă decât cei pe care doresc să îi

(2) Pentru motive temeinice, instanța judecătorească va putea încuviința adopția, chiar dacă diferența de vârstă dintre adoptat și adoptatori este mai mică.

Art. 6. — (1) Nu pot adopta decât persoanele sau familiile care prezintă condițiile materiale și garanțiile morale necesare asigurării dezvoltării armonioase a copilului.

(2) Comisia pentru protecția copilului, de la domiciliul persoanei sau al familiei care dorește să adopte, constată existența condițiilor și a garanțiilor prevăzute la alin. (1) și atestă faptul că persoana sau familia este aptă să adopte.

(3) Atestatul se eliberează de către Comisia pentru protecția copilului, la cererea persoanei sau a familiei interesate, în termen de 90 de zile de la data depunerii cererii, pe baza rapoartelor și a propunerilor serviciului public specializat pentru protecția copilului, din județ sau din sectorul municipiului București, sau ale unui organism privat autorizat.

(4) Comisia pentru protecția copilului poate elibera atestatul numai dacă din rapoartele prevăzute la alin. (3) rezultă că persoana sau familia în cauză prezintă garanțiile și îndeplinește condițiile prevăzute la alin. (1).

Art. 7. — (1) Pentru încuviințarea adopției sunt necesare:

a) consimțământul, exprimat în formă autentică, al părinților sau, după caz, al părintelui la adopția copilului de protecția copilului;

b) avizul favorabil al Comisiei pentru protecția copilului de protecția copilului.

c) consimțământul copilului care a împlinit vârsta de 10 ani;

d) consimțământul persoanei sau al familiei care adoptă.

(2) Dacă părinții copilului sunt decăzuți din drepturile părintești, decedați, puși sub interdicție, declarați judecătorește morți, necunoscuți sau se află în orice situație care determină imposibilitatea de a-și manifesta voința, precum și în cazul în care copilul este declarat judecătorește abandonat prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, consimțământul prevăzut la alin. (1) lit. a) nu este necesar.

(3) Dacă unul dintre părinți a fost decăzut din drepturile părintești sau este decedat, necunoscut, pus sub interdicție, declarat judecătorește mort sau dispărut, consimțământul celui alt părinte este suficient.

Art. 8. — (1) Consimțământul părinților poate fi exprimat numai după trecerea unui termen de 45 de zile de la nașterea copilului.

(2) Părintele poate revoca consimțământul în termen de 30 de zile de la data înscrisului autentic prin care acesta a fost exprimat.

(3) După expirarea termenului prevăzut la alin. (2), consimțământul părintelui devine irevocabil.

Art. 9. — (1) În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 6, la art. 7 alin. (1) lit. a) și d) și la art. 8 pentru ca adopția să poată fi încuviințată, Comisia pentru protecția copilului poate încredința copilul în vederea adopției unei persoane sau familii care beneficiază de atestatul prevăzut la art. 6.

(2) Dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului privind protecția copilului aflat în dificultate, referitoare la încredințarea copilului unei persoane sau familii, sunt aplicabile.

(3) Comisia pentru protecția copilului poate încredința copilul în vederea adopției și unei persoane sau familii care nu are cetățenia română, dar care are reședința pe teritoriul statului român de cel puțin 6 luni.

(4) Încredințarea copilului în vederea adopției durează minimum 3 luni. Perioada pentru care copilul este încredințat se stabilește de către Comisia pentru protecția copilului, o dată cu încredințarea copilului în vederea adopției.

(5) În această perioadă, persoana sau familia a căreia i-a fost încredințat copilul se află sub supravegherea serviciului public specializat pentru protecția copilului din subordinea Comisiei pentru protecția copilului sau a organismului privat autorizat care a propus comisiei încredințarea copilului, în vederea adopției, persoanei sau familiei respective. Aceste servicii publice specializate pentru protecția copilului sau organisme private autorizate sunt obligate să prezinte comisiei rapoarte bilunare, referitoare la evoluția copilului și a relațiilor dintre acesta și persoana sau familia a căreia i-a fost încredințat în vederea adopției.

(6) La sfârșitul perioadei prevăzute la alin. (4), Comisia pentru protecția copilului hotărăște asupra eliberării avizului favorabil prevăzut la art. 7 alin. (1) lit. b). Eliberarea avizului prelungește de drept perioada pentru care copilul a fost încredințat în vederea adopției, până la încuviințarea sau respingerea cererii de către instanță.

(7) Dacă, înăuntrul termenului prevăzut la art. 8 alin. (2), o rudă a copilului, până la gradul al patrulea inclusiv, cere ca acesta să îi fie încredințat în vederea adopției, la expirarea aceluși termen Comisia pentru protecția copilului va lua în considerare, cu prioritate, posibilitatea încredințării copilului acelei rude. În acest caz, termenul prevăzut la art. 6 alin. (3) se reduce la 30 de zile, celelalte dispoziții ale art. 6 rămânând aplicabile.

(8) În cazul în care o persoană sau o familie cu cetățenie română și o persoană sau o familie cu cetățenie străină cer încredințarea în vederea adopției a aceluiași copil, posibilitatea încredințării copilului la persoana sau familia cu cetățenie română va fi luată în considerare cu prioritate de către Comisia pentru protecția copilului. Opinia exprimată de copilul cu discernământ va fi determinativă în luarea hotărârii.

Art. 10. — (1) Comitetul Român pentru Adopții este organ în subordinea Guvernului, înființat în scopul supra-

copilului prin adopție și al realizării cooperării internaționale în acest domeniu.

(2) Comitetul Român pentru Adopții este autoritatea centrală română, însărcinată să aducă la îndeplinire obligațiile prevăzute de Convenția asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției internaționale, încheiată la Haga la 29 mai 1993 și ratificată de Parlamentul României prin Legea nr. 84/1994.

(3) Activitatea Comitetului Român pentru Adopții este coordonată de Departamentul pentru Protecția Copilului din cadrul aparatului de lucru al Guvernului. Șeful Departamentului pentru Protecția Copilului este președintele Comitetului Român pentru Adopții. Modul de organizare și funcționare a comitetului se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

(4) În vederea îndeplinirii atribuțiilor ce îi revin și a atingerii scopului pentru care a fost înființat, Comitetul Român pentru Adopții colaborează cu autorități publice române și străine, cu serviciile publice specializate pentru protecția copilului, subordonate acestora, cu organismele private române și străine autorizate și cu organizații internaționale, în orice probleme de interes reciproc în domeniul adopției.

Art. 11. — (1) Cererile persoanelor sau ale familiilor cu domiciliul sau cu reședința în România, care doresc să adopte, vor fi transmise Comitetului Român pentru Adopții, după eliberarea atestatului prevăzut la art. 6 alin. (3), numai prin intermediul serviciilor publice specializate pentru protecția copilului din subordinea comisiilor pentru protecția copilului sau al organismelor private române autorizate.

(2) Cererile persoanelor sau ale familiilor care au domiciliul sau reședința pe teritoriul altui stat și care doresc să adopte vor fi transmise Comitetului Român pentru Adopții numai prin intermediul autorității centrale care acționează în acel stat în domeniul protecției copiilor și cooperării în materia adopției internaționale sau al organismelor private autorizate de către aceasta și de către Comitetul Român pentru Adopții. În lipsa unei autorități centrale, cererile vor fi transmise comitetului numai prin intermediul autorității publice din statul respectiv, cu atribuții în domeniul adopției, care a încheiat cu comitetul acorduri de colaborare, sau al organismului privat autorizat de către aceasta și de către comitet.

(3) În situația prevăzută la alin. (2), cererile vor fi însoțite de următoarele acte:

a) un act, eliberat de autoritățile străine prevăzute la alin. (2), din care să rezulte că există garanții pentru ca minorul să intre și să locuiască în statul străin respectiv în cazul încuviințării adopției, cât și pentru urmărirea evoluției lui după adopție;

b) un act, eliberat de autoritățile străine prevăzute la alin. (2), din care să rezulte că persoana sau familia în cauză este aptă să adopte, în conformitate cu prevederile legii lor naționale;

c) raportul asupra anchetei psihosociale, efectuată de autoritățile străine competente sau de organismele private autorizate de către acestea la domiciliul persoanei sau al familiei în cauză, în care să se arate opinia acestora cu privire la adopție;

d) certificate de naștere și de căsătorie ale persoanei sau ale familiei în cauză, în copie legalizată;

e) certificate privind starea de sănătate și antecedentele penale ale persoanei sau ale familiei respective.

(4) Cererea și actele prevăzute la alineatul precedent nu vor fi primite de Comitetul Român pentru Adopții, decât dacă sunt însoțite de traducerea autentică în limba română.

Art. 12. — (1) Comisiile pentru protecția copilului din fiecare județ, respectiv din sectoarele municipiului București, sunt obligate să transmită Comitetului Român pentru Adopții datele de identitate și toate informațiile pertinente referitoare la copiii a căror adopție sunt competente să o avizeze.

(2) Comitetul Român pentru Adopții este obligat să comunice datele primite conform prevederilor alin. (1) tuturor comisiilor pentru protecția copilului, în termen de 5 zile de la primire.

(3) În termen de 60 de zile de la comunicarea datelor

transmite cererile persoanelor sau ale familiilor atestate corespunzător și care doresc să le fie încredințați acei copii în vederea adopției. La expirarea acestui termen, în cazul în care Comisia pentru protecția copilului de la domiciliul copilului nu a comunicat hotărârea de încredințare a acestuia, în vederea adopției, unei persoane sau familii, în condițiile prevăzute la art. 9, Comitetul Român pentru Adopții va repartiza sarcina încredințării copilului în vederea adopției comisiei care a transmis cele mai multe cereri în acest sens.

(4) Dacă nu există cereri privind încredințarea copilului în vederea adopției sau dacă cererea de încredințare a copilului în vederea adopției nu a fost aprobată, Comitetul Român pentru Adopții va repartiza sarcina identificării unei persoane sau unei familii potrivite pentru copil unui serviciu public specializat pentru protecția copilului sau unui organism privat român autorizat. Comitetul va face o repartizare echitabilă, ținând seama de numărul cererilor care i-au fost adresate de către serviciul public specializat pentru protecția copilului sau de către organismul privat autorizat.

(5) În termenul stabilit de Comitetul Român pentru Adopții, serviciul public specializat pentru protecția copilului sau organismul privat autorizat va prezenta acestuia propuneri privind încuviințarea adopției copilului, acordând prioritate persoanelor sau familiilor cu cetățenie română. Propunerile vor fi însoțite de următoarele acte:

- a) certificatul de naștere al copilului, în copie legalizată;
- b) certificatul medical privind starea de sănătate a copilului, eliberat de policlinica de la domiciliul acestuia.
- c) avizul favorabil al comisiei pentru protecția copilului privind încuviințarea adopției;
- d) declarația autentificată de consimțământ la adopție a persoanei sau familiei care dorește să adopte, în care aceasta să precizeze că a luat cunoștință de starea de sănătate a copilului, potrivit certificatului medical prevăzut la lit. b).

Art. 13. — Este interzisă adopția copiilor care nu se află în evidența Comitetului Român pentru Adopții, cu excepția cazului în care sotul adoptă copilul celuilalt soț, a cazului în care adoptatorii sunt rude până la gradul al patrulea inclusiv cu unul dintre părinții copilului sau a adopției în condițiile prevăzute la art. 2 alin. (2).

Art. 14 — (1) Încuviințarea adopției este de competența instanțelor judecătorești.

(2) Cererea persoanei sau a familiei care dorește să adopte un copil aflat în evidența Comitetului Român pentru Adopții este transmisă de acesta instanței judecătorești competente, prin intermediul serviciului public specializat pentru protecția copilului sau al organismului privat autorizat, prevăzute la art. 12 alin. (4).

(3) Cererea va fi însoțită de actele prevăzute la art. 11 alin. (3) și la art. 12 alin. (5), iar în cazul persoanelor sau al familiilor cu domiciliul sau cu reședința în România, de atestatul prevăzut la art. 6 alin. (3).

(4) Dacă s-a hotărât încredințarea copilului în vederea adopției, o copie certificată conform cu originalul de pe hotărârea de încredințare este transmisă instanței competente.

(5) În toate cazurile, cererea va fi însoțită de confirmarea Comitetului Român pentru Adopții, din care să rezulte că procedurile și termenele prevăzute la art. 11, 12 și 13 au fost respectate.

Art. 15. — (1) Cauzele privitoare la încuviințarea adopției se judecă în primă instanță de către tribunale.

(2) Hotărârile date în cauzele având ca obiect încuviințarea adopției nu sunt supuse apelului.

Art. 16. — (1) Instanța competentă este cea în a cărei rază teritorială se găsește domiciliul copilului.

(2) Cauzele pentru judecarea cărora nu se poate determina instanța competentă, conform alineatului precedent, se judecă de către Tribunalul Municipiului București.

Art. 17. — Acțiunile și cererile privitoare la încuviințarea adopției sunt scutite de taxa de timbru.

Art. 18. — (1) Instanța soluționează cererea pentru încuviințarea adopției, în camera de consiliu, în complet

încuviințarea adopției se judecă de judecători special desemnați de ministrul justiției.

(2) Judecarea cererii se face cu citarea Comisiei pentru protecția copilului, care a avizat favorabil încuviințarea adopției, care îl reprezintă pe copil, a persoanei sau a familiei care dorește să adopte, a Comitetului Român pentru Adopții și cu participarea procurorului. Familia sau persoana care dorește să adopte poate fi reprezentată numai de serviciul public specializat pentru protecția copilului sau de organismul privat autorizat prevăzut la art. 12 alin. (4).

(3) Instanța poate administra orice probă admisă de lege.

(4) Consimțământul copilului care a împlinit vârsta de 10 ani va fi cerut în instanță.

(5) Raportul referitor la ancheta psihosocială a copilului este cerut de instanță. Acesta se prezintă de către Comisia pentru protecția copilului care a avizat favorabil adopția copilului și cuprinde date privind personalitatea, starea fizică și mentală a copilului, antecedentele acestuia, condițiile în care a fost crescut și în care a trăit, orice alte date referitoare la creșterea și educarea copilului, precum și opinia copilului cu privire la adopția propusă.

Art. 19. — În cazul adopției copilului de către o persoană sau o familie cu domiciliul pe teritoriul altui stat, instanța se va pronunța asupra cererii de încuviințare a adopției, având în vedere ca adoptatul să poată beneficia în țara străină de garanțiile și normele echivalente acelor existente în cazul unei adopții naționale.

Art. 20. — În cazul adopției prevăzute la art. 19, pe baza hotărârii judecătorești irevocabile, Comitetul Român pentru Adopții va elibera un certificat care atestă că adopția este conformă cu normele impuse de Convenția asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției internaționale, încheiată la Haga la 29 mai 1993.

Art. 21. — (1) Copilul dobândește prin adopție numele celui care adoptă. Dacă adopția se face de către soți care nu au un nume de familie comun, aceștia sunt obligați să declare instanței numele pe care copilul urmează să îl poarte.

(2) Pe baza hotărârii irevocabile de încuviințare a adopției, serviciul de stare civilă competent va întocmi, în condițiile legii, un nou act de naștere al copilului, în care adoptatorii vor fi trecuți ca fiind părinții săi firești. Vechiul act de naștere se va păstra, menționându-se pe marginea acestuia întocmirea noului act.

(3) Este interzisă căsătoria între adoptat și rudele sale firești, potrivit art. 6 din Codul familiei. Serviciile publice specializate pentru protecția copilului, precum și ofițerii de stare civilă vor urmări respectarea acestei prevederi.

Art. 22. — (1) Adopția este supusă, potrivit legii, nulității sau desfacerii.

(2) Adopția poate fi desfăcută la cererea copilului care a împlinit vârsta de 10 ani sau a Comisiei pentru protecția copilului de la domiciliul acestuia, dacă desfacerea este în interesul superior al copilului.

(3) Instanța se va pronunța și cu privire la numele copilului după desfacerea adopției.

(4) La desfacerea adopției, părinții firești ai copilului redobândesc drepturile și obligațiile părintești, numai dacă instanța nu decide o altă măsură de protecție a copilului, în condițiile legii.

(5) Cererile de desfacere a adopției urmează aceleași reguli de competență ca și cele pentru încuviințarea acesteia.

Art. 23. — (1) Comitetul Român pentru Adopții, cu sprijinul reprezentanțelor diplomatice și consulare române și pe alte căi admise de normele internaționale, va depune diligentele necesare pe lângă autoritățile sau organismele statului al cărui cetățean a adoptat în copilul român, pentru ca acesta să beneficieze de garanțiile și normele echivalente acelor existente în cazul unei adopții naționale.

(2) Comitetul Român pentru Adopții sau după caz, comisiile pentru protecția copilului de la domiciliul adoptatului au datoria să urmărească evoluția copilului și a relațiilor dintre acesta și părinții săi adoptivi cel puțin 2 ani după încuviințarea adopției. În acest scop, serviciile publice specializate pentru protecția copilului vor urmări

autorizate, care au fost implicate în adopția copilului, sunt obligate să le prezinte rapoarte periodice, în condițiile stabilite prin hotărâre a Guvernului.

Art. 24. — Părinții adoptivi au obligația de a informa copilul că este adoptat, de îndată ce vârsta și gradul de maturitate al acestuia o permit. Acest lucru va fi notificat Comisiei pentru protecția copilului. Serviciile publice specializate pentru protecția copilului sunt obligate să acorde părinților adoptivi sprijinul necesar pentru îndeplinirea corespunzătoare a acestei obligații.

Art. 25. — (1) Organismele private prevăzute de prezenta ordonanță de urgență sunt persoane juridice de drept privat, cu scop nelucrative, constituite în condițiile legii. La constituirea persoanelor juridice române, instanța va cere avizul Departamentului pentru Protecția Copilului.

(2) Autorizarea organismelor private care acționează în domeniul protecției drepturilor copilului prin adopție se face de către Comitetul Român pentru Adopții.

(3) Autorizarea oricărui organism privat străin este posibilă numai dacă acesta este reprezentat de un organism privat român autorizat.

(4) Autorizația este valabilă un an. Reînnoirea acesteia este condiționată de prezentarea, la Comitetul Român pentru Adopții, a rapoartelor de activitate ale organismului privat, anual sau la cererea comitetului.

(5) Criteriile și procedurile de autorizare a organismelor private se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Art. 26. — (1) Fapta părintelui, a tutorelui sau a ocrotitorului legal al copilului, care pretinde sau primește, pentru sine sau pentru altul, bani ori alte foloase materiale în scopul adopției copilului se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

(2) Cu aceeași pedeapsă prevăzută la alin. (1) se sancționează și fapta persoanei care, în vederea obținerii unui folos material necuvenit, intermediază sau înlesnește adoptarea unui copil.

(3) Banii, valorile sau orice alte bunuri primite se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.

Art. 27. — (1) Pe data publicării în Monitorul Oficial al României a prezentei ordonanțe de urgență, Legea nr. 11/1990 privind încuviințarea adopției, modificată prin Legea nr. 48/1991 și prin Legea nr. 65/1995, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 24 iulie 1995, dispozițiile capitolului III „Adopția” al titlului II din Codul familiei, precum și orice altă dispoziție contrară se abrogă.

(2) Cererile pentru încuviințarea adopției, aflate pe rolul instanțelor judecătorești la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, vor fi soluționate potrivit reglementării în vigoare la data introducerii cererii.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru delegat
pe lângă primul-ministru
pentru coordonarea Secretariatului General
al Guvernului și a Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Remuș Opris
Secretar de stat,
șeful Departamentului
pentru Protecția Copilului,
președintele Comitetului Român pentru Adopții,
Cristian Liviu Tăbăcaru

București, 9 iunie 1997.
Nr. 25.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ privind protecția copilului aflat în dificultate

În temeiul art. 114 alin. (4) din Constituția României,

Guvernul României adoptă următoarea ordonanță de urgență:

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — (1) În sensul prezentei ordonanțe de urgență, copilul se află în dificultate, dacă dezvoltarea, securitatea sau integritatea sa, fizică sau morală, este periclitată.

(2) Prin *copil* se înțelege persoana care nu a împlinit vârsta de 18 ani și nu are capacitate deplină de exercițiu.

Art. 2. — Copilul aflat în dificultate se bucură de protecție și de asistență în realizarea deplină și în exercitarea corespunzătoare a drepturilor sale, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.

Art. 3. — (1) Responsabilitatea de a asigura copilului aflat în dificultate protecție și asistență în realizarea și în exercitarea drepturilor sale revine, în primul rând, colectivității locale din care acesta face parte.

(2) Statul sprijină colectivitatea locală din care face parte copilul, în îndeplinirea obligațiilor ce decurg din această responsabilitate.

Art. 4. — (1) Consiliul județean și, respectiv, consiliile locale ale sectoarelor municipiului București stabilesc măsuri de protecție a copilului aflat în dificultate și asigură

(2) În vederea exercitării atribuțiilor prevăzute la alin. (1), în subordinea consiliului județean, respectiv a consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București, se organizează și funcționează Comisia pentru protecția copilului și serviciul public specializat pentru protecția copilului.

Art. 5. — (1) Comisia pentru protecția copilului este organ de specialitate al consiliului județean, respectiv al consiliului local al sectorului municipiului București, și îndeplinește atribuțiile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, referitoare la stabilirea măsurilor de protecție a copilului aflat în dificultate și la relațiile cu serviciul public specializat pentru protecția copilului.

(2) Comisia pentru protecția copilului coordonează activitatea autorităților administrației publice locale din unitățile administrativ-teritoriale de pe teritoriul județului, în domeniul autorității tutelare și al protecției drepturilor copilului.

Art. 6. — (1) Serviciul public specializat pentru protecția copilului se înființează prin hotărâre a consiliului județean, respectiv a consiliului local al sectorului municipiului București, și funcționează ca instituție publică de interes județean, respectiv local, cu personalitate juridică.

(2) Serviciul public specializat pentru protecția copilului

protecție a copilului aflat în dificultate și asigură aplicarea acestora.

(3) Serviciile de specialitate din subordinea consiliilor locale, care desfășoară activități în domeniul autorității tutelare și al protecției drepturilor copilului, vor sprijini serviciul public județean specializat pentru protecția copilului, în îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin.

(4) Activitatea serviciului public specializat pentru protecția copilului este coordonată de secretarul consiliului județean, respectiv de secretarul primăriei sectorului municipiului București.

CAPITOLUL II

Măsurile privind protecția copilului aflat în dificultate

Art. 7. — În vederea respectării interesului superior al copilului aflat în dificultate, Comisia pentru protecția copilului poate stabili următoarele măsuri de protecție:

- încredințarea copilului unei familii sau unei persoane;
- încredințarea copilului serviciului public specializat pentru protecția copilului sau unui organism privat autorizat;
- încredințarea copilului în vederea adopției;
- plasamentul copilului la o familie sau la o persoană;
- plasamentul copilului la serviciul public specializat pentru protecția copilului sau la un organism privat autorizat;

f) plasamentul copilului în regim de urgență.

Art. 8. — (1) În cazul în care părinții copilului sunt decedați, necunoscuți, puși sub interdicție, declarați judecătorește morți ori dispăruți sau decăzuți din drepturile părintești, și nu a fost instituită tutela, în cazul în care copilul a fost declarat abandonat prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, precum și în cazul în care instanța judecătorească nu a hotărât încredințarea copilului unei familii sau unei persoane, în condițiile legii, drepturile părintești asupra copilului se exercită de către consiliul județean, respectiv de consiliile locale ale sectoarelor municipiului București, prin Comisia pentru protecția copilului.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), Comisia pentru protecția copilului poate hotărî încredințarea copilului unei familii sau unei persoane care consimte la aceasta și care prezintă condițiile materiale și garanțiile morale necesare dezvoltării armonioase a copilului.

(3) Serviciul public specializat pentru protecția copilului este obligat să evalueze, cu prioritate, posibilitatea încredințării copilului rudelor sale până la gradul al patrulea inclusiv, prezentând Comisiei pentru protecția copilului rapoarte și propuneri în acest sens.

Art. 9. — (1) Dacă nu există familii sau persoane corespunzătoare cărora să le fie încredințat copilul, Comisia pentru protecția copilului poate hotărî încredințarea acestuia serviciului public specializat pentru protecția copilului sau unui organism privat autorizat în condițiile legii.

(2) În acest caz, măsura încredințării durează până în momentul în care copilul poate fi încredințat unei familii sau unei persoane corespunzătoare ori până la încredințarea acestuia în vederea adopției.

Art. 10. — (1) Persoanele fizice sau juridice cărora le-a fost încredințat copilul au față de acesta numai drepturile și obligațiile ce revin părinților cu privire la persoana acestuia.

(2) Pe durata încredințării, domiciliul copilului este la persoanele cărora le-a fost încredințat.

(3) Educația școlară și credința religioasă a copilului nu pot fi schimbate decât cu aprobarea Comisiei pentru protecția copilului. În cazul în care copilul a împlinit vârsta de 14 ani, se cere și consimțământul acestuia.

(4) Exercițarea dreptului de a încheia acte juridice în numele copilului încredințat ori încuviințarea încheierii acestor acte se face de către Comisia pentru protecția copilului, în condițiile legii.

(5) Dreptul de a administra bunurile copilului se exercită de către Comisia pentru protecția copilului, care îl poate delega serviciului public specializat pentru protecția copilului. În acest scop, în termen de 15 zile de la data încredințării, se procedează la inventarierea bunurilor copilului. Serviciul public specializat pentru protecția copilului, cu aprobarea Comisiei pentru protecția copilului, va putea înstrăina bunurile copilului, numai dacă actul răspunde unor condiții prevăzute de lege.

Sumele de bani rezultate în urma vânzării bunurilor copilului, precum și veniturile aduse de acestea vor fi depuse în cont personal, pe numele copilului, prin grija serviciului public specializat pentru protecția copilului, și nu vor putea fi ridicate decât cu acordul Comisiei pentru protecția copilului.

(6) Comisia pentru protecția copilului va analiza, cel puțin o dată pe an, rapoartele financiar-contabile privind modul de administrare a bunurilor copilului. La încetarea măsurii de încredințare, Comisia pentru protecția copilului va analiza raportul general privind administrarea bunurilor copilului, pe baza căruia va hotărî descărcarea de gestiune.

Art. 11. — Părinții pot să păstreze legături personale cu copilul, în condițiile stabilite de Comisia pentru protecția copilului, dacă este respectat interesul superior al copilului. Serviciul public specializat pentru protecția copilului sau, după caz, organismul privat autorizat va crea condițiile necesare pentru aceasta, potrivit legii.

Art. 12. — (1) Comisia pentru protecția copilului poate hotărî plasamentul copilului la o familie sau la o persoană care consimte la aceasta și care prezintă condițiile materiale și garanțiile morale necesare dezvoltării armonioase a acestuia, dacă securitatea, dezvoltarea sau integritatea morală a copilului este periclitată în familie din motive independente de voința părinților, la cererea acestora, a unuia dintre ei sau a unei rude a copilului, până la gradul al patrulea inclusiv. Dispozițiile art. 8 alin. (3) sunt aplicabile.

(2) Dacă nu există persoane sau familii corespunzătoare la care copilul să poată fi dat în plasament, Comisia pentru protecția copilului poate hotărî plasamentul acestuia la serviciul public specializat pentru protecția copilului sau la un organism privat autorizat.

Art. 13. — (1) Părinții copilului își mențin drepturile și obligațiile față de acesta, pe toată durata plasamentului, cu excepția acelor care sunt incompatibile cu aplicarea acestor măsuri.

(2) Persoanele fizice sau juridice care au primit în plasament un copil sunt obligate să îi asigure acestuia îngrijirile și condițiile necesare dezvoltării sale armonioase. Acordul părinților pentru efectuarea actelor obișnuite, necesare îndeplinirii acestei obligații sau înlăturării oricărei situații urgente care ar pune în pericol securitatea, dezvoltarea sau integritatea morală a copilului, este prezumat. Pe durata plasamentului, domiciliul copilului este la persoana la care acesta a fost dat în plasament.

(3) Părinții au dreptul să mențină un contact permanent și nemijlocit cu copilul, pe toată durata plasamentului. Ei au dreptul să viziteze copilul, în condițiile legii, precum și dreptul să corespundeze cu acesta. Părinții pot să viziteze copilul la domiciliul/sediul persoanei sau al familiei la care acesta a fost dat în plasament, numai cu acordul acestora și în prezența reprezentanților serviciului public specializat pentru protecția copilului. În lipsa acestui acord, sunt aplicabile dispozițiile art. 20 lit. e).

Art. 14. — (1) În situații excepționale, dacă părinții sau unul dintre aceștia pun în pericol securitatea, dezvoltarea sau integritatea morală a copilului prin exercitarea în mod abuziv a drepturilor părintești sau prin neglijență gravă în îndeplinirea obligațiilor de părinte, serviciul public specializat pentru protecția copilului poate decide plasamentul copilului în regim de urgență într-un centru de primire care este organizat și funcționează în subordinea sa sau a unui organism privat autorizat ori la o persoană sau la o familie, atestate în acest scop. Dispozițiile art. 13 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(2) Plasamentul copilului în regim de urgență se poate face, în condițiile prevăzute la alin. (1), și în cazul în care copilul este găsit lipsit de supraveghere sau este părăsit de părinți.

(3) Cei care constată existența unor situații care să impună plasamentul copilului în regim de urgență sunt obligați să sesizeze de îndată serviciul public specializat pentru protecția copilului în a cărui rază teritorială se află copilul, pentru stabilirea acestei măsuri. Organele de poliție sunt obligate să acorde sprijinul necesar aplicării acestei măsuri.

(4) În cazul plasamentului copilului în regim de urgență, serviciul public specializat pentru protecția copilului, care a emis hotărârea de plasament, va asigura, în colaborare cu

copilului în vederea încredințării acestuia, în condițiile legii, sau menținerii măsurii plasamentului, până la identificarea părinților copilului. Comisia pentru protecția copilului se pronunță în cel mult 15 zile de la plasamentul copilului în regim de urgență. O dată cu hotărârea de încredințare, Comisia pentru protecția copilului va sesiza instanța judecătorească competentă, pentru decăderea părinților sau, după caz, a unuia dintre aceștia din drepturile părintești.

(5) Pe durata plasamentului în regim de urgență și a încredințării copilului în condițiile prezentului articol se suspendă exercițiul drepturilor pe care le au părinții față de copil.

Art. 15. — Încredințarea copilului în vederea adopției se hotărăște de către Comisia pentru protecția copilului, în condițiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului cu privire la adopție.

Art. 16. — Copilul care a săvârșit o faptă penală, dar nu răspunde penal, beneficiază de protecție în condițiile legii.

Art. 17. — (1) Față de copilul aflat în situația prevăzută la art. 16, Comisia pentru protecția copilului este obligată să ia o măsură educativă, la sesizarea oricărei persoane, a procurorului, a organelor de poliție sau a părinților acestuia.

(2) În stabilirea măsurii educative, Comisia pentru protecția copilului va ține seama de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de dezvoltarea fizică, intelectuală și afectivă a copilului, de comportarea lui, de condițiile în care a fost crescut și în care a trăit și de orice alte elemente de natură să caracterizeze personalitatea acestuia.

Art. 18. — (1) Măsurile educative și modalitățile aplicării acestora sunt cele prevăzute de legea penală, care se aplică corespunzător vârstei și gradului de maturitate a copilului, în vederea respectării interesului superior al acestuia.

(2) În cazul stabilirii măsurii libertății supravegheate, Comisia pentru protecția copilului poate dispune încredințarea supravegheerii copilului Serviciului public specializat pentru protecția copilului.

Art. 19. — Dezvoltarea armonioasă a copilului, încredințat în condițiile art. 9 sau dat în plasament în condițiile art. 12 alin. (2), se asigură în centrele de plasament care funcționează în cadrul serviciului public specializat pentru protecția copilului sau organismului privat autorizat căruia copilul i-a fost încredințat sau dat în plasament.

Art. 20. — Serviciul public specializat pentru protecția copilului sau organismul privat autorizat, care a primit în încredințare sau în plasament un copil, va asigura acestuia mediul familial corespunzător. În acest scop, acestea sunt obligate:

a) să identifice familiile sau persoanele cărora să le poată fi încredințat sau dat în plasament copilul, cu prioritate printre rudele acestuia până la gradul al patrulea inclusiv;

b) să determine opinia copilului capabil de discernământ cu privire la familia sau la persoana propusă pentru a-l primi în încredințare sau în plasament și să o aducă la cunoștință Comisiei pentru protecția copilului;

c) să asigure asistență și sprijin acelei familii sau persoane atât înainte, cât și după încredințarea sau plasamentul copilului;

d) să ofere asistență și sprijin părinților copilului, pentru a pregăti revenirea acestuia în mediul său familial;

e) să asigure spații special amenajate în cadrul sau în afara centrelor de plasament și mijloacele necesare pentru contactul personal și nemijlocit al copilului cu părinții săi, dacă este cazul, potrivit regulamentelor;

f) să supravegheze familiile și persoanele cărora le-a fost încredințat sau dat în plasament un copil, pe toată durata acestei măsuri, precum și pe părinții copilului, după revenirea acestuia în mediul său familial;

g) să prezinte rapoarte și propuneri Comisiei pentru protecția copilului cu privire la aspectele sus-menționate, trimestrial sau la cererea acesteia.

Art. 21. — (1) Comisia pentru protecția copilului are următoarele atribuții:

a) să verifice și să reevalueze, cel puțin o dată la 3 luni, împrejurările legate de încredințarea sau plasamentul copilului, pe baza rapoartelor și propunerilor prezentate de serviciul public specializat pentru protecția copilului sau,

b) să revoce sau să înlocuiască măsura stabilită, în condițiile legii, dacă împrejurările care au determinat stabilirea acesteia s-au modificat;

c) să încredințeze sau să dea în plasament copilul altei familii sau persoane, unui serviciu public specializat pentru protecția copilului sau unui organism privat autorizat, dacă interesul superior al copilului o impune;

d) să sesizeze instanța competentă, dacă împrejurările care au determinat decăderea părinților copilului din drepturile părintești au încetat să existe;

e) să supună pe părinții copilului unei perioade de probă de minimum 3 luni, în cazul revenirii acestuia în mediul său familial, perioadă în care aceștia să fie supravegheați de către serviciul public specializat pentru protecția copilului, cu privire la exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor pe care le au față de copil; în acest scop, să ceară bilunar serviciului public specializat pentru protecția copilului prezentarea de rapoarte.

(2) În vederea îndeplinirii corespunzătoare a atribuțiilor ce îi revin, fiecare comisie pentru protecția copilului colaborează cu comisiile din celelalte județe și din sectoarele municipiului București și poate solicita acestora prezentarea de rapoarte, propuneri sau orice informații referitoare la situația copiilor față de care a stabilit măsuri de încredințare sau de plasament.

Art. 22. — (1) Încredințarea sau plasamentul copilului în una dintre formele prevăzute în prezentul capitol poate dura cel mult până la dobândirea capacității depline de exercițiu de către acesta.

(2) La cererea copilului, acesta poate rămâne în centrele de plasament sau la familia ori la persoana la care a fost încredințat sau dat în plasament și după dobândirea capacității depline de exercițiu, dacă își continuă studiile, dar fără a depăși vârsta de 25 de ani.

Art. 23. — (1) Pentru fiecare copil încredințat sau dat în plasament, se acordă o alocație lunară în cuantum de 150.000 lei, care se indexează prin hotărâre a Guvernului.

(2) Alocația se plătește persoanei, reprezentantului familiei desemnat de Comisia pentru protecția copilului sau organismului privat autorizat, cărora le-a fost încredințat sau dat în plasament copilul.

(3) Persoana sau, după caz, unul dintre soții cărora le-au fost încredințați sau dați în plasament copiii au dreptul, pe perioada încredințării sau a plasamentului, la un salariu la nivelul salariului brut lunar al asistentului social cu pregătire medie, încadrat în funcție de vechime. Perioada respectivă se consideră vechime în muncă. Pentru persoanele pensionate, suma astfel acordată se va plăti sub formă de indemnizație lunară. Prevederile prezentului alineat se aplică numai persoanelor care au obținut atestatul de asistent maternal profesionist din partea Comisiei pentru protecția copilului de la domiciliul acestora, în condițiile ce vor fi stabilite prin hotărâre a Guvernului. Prevederile prezentului alineat nu sunt aplicabile în cazul în care copilul a fost încredințat sau dat în plasament la o rudă a acestuia, până la gradul al patrulea inclusiv.

(4) Sumele necesare acoperirii cheltuielilor prevăzute la alineatul precedent, suportate de organismele private autorizate, se restituie acestora, la cerere, de către serviciile publice specializate pentru protecția copilului, pe baza documentelor justificative, în termen de 15 zile de la depunerea cererii.

(5) Contractele de muncă ale asistenților maternali profesioniști se încheie de către serviciile publice specializate pentru protecția copilului sau de către organismele private autorizate.

(6) Prevederile prezentului articol nu sunt aplicabile în cazul în care copilul a fost încredințat în vederea adopției.

(7) După dobândirea capacității depline de exercițiu, copilul devine titularul dreptului la alocația prevăzută la alin. (1), dacă își continuă studiile, până la absolvirea acestora, dar fără a depăși vârsta de 25 de ani.

Art. 24. — (1) Comisia pentru protecția copilului, care a hotărât încredințarea sau plasamentul copilului, va stabili, dacă este cazul, și cuantumul contribuției lunare a părinților la întreținerea acestuia, în condițiile stabilite de Codul familiei.

județului, respectiv la cel al sectorului municipiului București, în subordinea căruia funcționează Comisia pentru protecția copilului care a stabilit măsura respectivă.

(2) Dacă plata contribuției la întreținerea copilului nu este posibilă, Comisia pentru protecția copilului poate obliga părintele să presteze o activitate neremunerată în folosul colectivității, pe toată durata măsurii încredințării sau a plasamentului.

Art. 25. — Autoritățile administrației publice locale au obligația să acorde sprijin și asistență pentru prevenirea situațiilor ce pun în pericol securitatea și dezvoltarea copilului și să acționeze pentru:

- a) identificarea, pregătirea și evaluarea unei rețele teritoriale de asistenți maternali profesioniști;
- b) asigurarea de servicii de prevenire a abandonului copiilor;
- c) înființarea de centre maternale și centre de îngrijire de zi;
- d) asigurarea oricăror servicii care să conducă la bunăstarea copilului, alături de părinții săi.

CAPITOLUL III

Organizarea și funcționarea Comisiei pentru protecția copilului și a serviciului public specializat pentru protecția copilului

Art. 26. — (1) Comisia pentru protecția copilului se înființează prin hotărâre a consiliului județean, respectiv a consiliului local al sectorului municipiului București, este alcătuită din 11 membri și are următoarea componență:

- a) președinte — secretarul consiliului județean, respectiv secretarul primăriei sectorului municipiului București;
- b) vicepreședinti:
 - directorul Direcției generale de muncă și protecție socială județeană, respectiv a sectorului municipiului București;
 - directorul serviciului public specializat pentru protecția copilului;

c) membri — câte un reprezentant al serviciilor publice descentralizate ale Ministerului Sănătății, Ministerului Învățământului, Ministerului de Interne, Secretariatului de Stat pentru Handicapați, desemnați de conducerea acestora, și patru reprezentanți ai organismelor private autorizate care desfășoară activități în domeniul protecției copilului sau specialiști independenți din acest domeniu, propuși de secretarul consiliului județean sau al primăriei sectorului municipiului București.

(2) Comisia pentru protecția copilului este legal constituită în prezența majorității membrilor săi. Hotărârile comisiei se iau cu majoritatea voturilor membrilor care o alcătuiesc.

(3) Comisia pentru protecția copilului se întrunește lunar în ședințe ordinare și, ori de câte ori este nevoie, în ședințe extraordinare. Convocarea ședințelor se face de către președinte, iar în absența acestuia, de către unul dintre vicepreședinți. Convocarea se face în scris, cu cel puțin 3 zile înainte de ședință, și cuprinde, în mod obligatoriu, ordinea de zi a acesteia.

(4) Prezența membrilor Comisiei pentru protecția copilului la ședință este obligatorie. În cazul în care un membru al comisiei absentează de la ședințe de două ori consecutiv, fără motive temeinice, conducerea instituției al cărei reprezentant este poate dispune sancționarea disciplinară a acestuia, în condițiile legislației muncii. Președintele, vicepreședintele și membrii comisiei au dreptul la o indemnizație de ședință, al cărei quantum se stabilește prin hotărâre a consiliului județean sau prin hotărâri ale consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București.

Art. 27. — (1) Comisia pentru protecția copilului, competentă să soluționeze cauzele privitoare la copiii aflați în dificultate, este aceea în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului sau, după caz, cea în a cărei rază teritorială copilul a fost găsit lipsit de supraveghere sau a fost părăsit.

(2) Comisia pentru protecția copilului soluționează cauza în termen de cel mult 15 zile de la data sesizării.

(3) În fața Comisiei pentru protecția copilului vor fi chemați părinții, copilul care a împlinit vârsta de 10 ani, persoana, familia sau reprezentantul organismului privat autorizat care dorește să îi fie încredințat sau dat în plasament, precum și orice altă persoană interesată în cauza.

relații în cauză. În cazul în care copilul care se află în situația prevăzută la art. 16 nu se prezintă, se va cere sprijinul organelor de poliție, pentru aducerea acestuia în fața comisiei.

(4) Ședințele Comisiei pentru protecția copilului nu sunt publice. Comisia poate admite să fie de față și alte persoane decât cele chemate, dacă apreciază că prezența lor este utilă.

(5) Pentru soluționarea cauzelor, este obligatorie prezentarea raportului referitor la ancheta psihosocială a copilului, de către specialistul serviciului public specializat pentru protecția copilului, care a instrumentat cauza. Raportul va cuprinde date privind personalitatea, starea fizică și mentală a copilului, antecedentele acestuia, condițiile în care a fost crescut și în care a trăit, orice alte date referitoare la creșterea și la educarea copilului, care pot folosi Comisiei pentru protecția copilului în soluționarea cauzei, propunerea unei măsuri de protecție a copilului, precum și poziția acestuia cu privire la măsura propusă. În cazul în care este necesară stabilirea unei măsuri educative, raportul referitor la ancheta psihosocială a copilului se va întocmi în colaborare cu organele de poliție.

(6) Lucrările de secretariat ale Comisiei pentru protecția copilului se asigură de către serviciul public specializat pentru protecția copilului.

Art. 28. — (1) Hotărârea Comisiei pentru protecția copilului este executorie.

(2) Hotărârea se comunică părinților, persoanei, familiei sau organismului privat autorizat căruia i-a fost încredințat sau dat în plasament copilul, copilului care a împlinit vârsta de 10 ani, Direcției generale de muncă și protecție socială, serviciului public specializat pentru protecția copilului, precum și organelor financiare competente, dacă s-a stabilit plata unei contribuții în sarcina părinților.

(3) În cazul în care există opoziție la executare, hotărârea se comunică Inspectoratului de poliție, în vederea executării.

Art. 29. — Hotărârea Comisiei pentru protecția copilului poate fi atacată în condițiile Legii contenciosului administrativ.

CAPITOLUL IV

Organisme private care desfășoară activități în domeniul protecției copilului

Art. 30. — Organismele private prevăzute de prezenta ordonanță de urgență sunt persoane juridice de drept privat, cu scop nelucrative, constituite în condițiile legii. La constituirea organismelor private de naționalitate română, instanța judecătorească va cere avizul Departamentului pentru Protecția Copilului. În cazul în care obiectivele statutare ale organismului privat cuprind și activități pentru alte categorii sociale decât copiii, se va cere și avizul Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

Art. 31. — (1) Organismele private legal constituite pot desfășura activități în domeniul protecției copilului, numai dacă au fost autorizate în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Autorizarea organismelor private de naționalitate română se face de către Comisia pentru protecția copilului în a cărei rază teritorială acestea își au sediul social.

(3) Autorizarea organismelor private străine se face de către Departamentul pentru Protecția Copilului. Organismele private străine pot fi autorizate să desfășoare activități în domeniul protecției copilului pe teritoriul României, numai dacă sunt reprezentate de organisme private de naționalitate română, autorizate.

Art. 32. — (1) Autorizația se eliberează pentru o perioadă de un an.

(2) Reînnoirea autorizației este condiționată de prezentarea rapoartelor de activitate autorităților administrației publice competente să o elibereze, anual sau la cererea acestora.

Art. 33. — (1) Comisiile pentru protecția copilului au drept de control asupra activității desfășurate de organismele private autorizate.

(2) Dacă se constată că această activitate a devenit ilicită, contrară bunelor moravuri sau ordinii publice, Comisia pentru protecția copilului va solicita instanței judecătorești să dispună revocarea autorizării.

Art. 34. — Criteriile și procedurile de autorizare a organismelor private se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

CAPITOLUL V

Răspunderi și sancțiuni

Art. 35. — Nerespectarea prevederilor prezentei ordonanțe de urgență atrage, după caz, răspunderea disciplinară, materială, civilă, contravențională sau penală a persoanei vinovate.

Art. 36. — (1) Nerespectarea hotărârilor Comisiei pentru protecția copilului constituie contravenție, dacă nu este săvârșită în astfel de condiții încât să constituie infracțiune.

(2) Contravențiile prevăzute la alineatul precedent se sancționează cu amendă de la 500.000 lei la 1.500.000 lei.

(3) Constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor se fac de către personalul cu atribuții de control de la consiliile județene, respectiv de la consiliile locale ale sectoarelor municipiului București, precum și de la direcțiile generale de muncă și protecție socială județene, respectiv cea a municipiului București. Sumele încasate se constituie venit la bugetul județului, respectiv la cel al sectorului municipiului București.

(4) Dispozițiile prezentului articol se completează cu cele ale Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor.

CAPITOLUL VI

Finanțarea activităților de protecție a copilului aflat în dificultate

Art. 37. — (1) Cheltuielile pentru protecția copilului aflat în dificultate se finanțează de la bugetele locale.

(2) Cheltuielile pentru plata salariilor sau a indemnizațiilor asistenților maternali profesioniști, precum și a indemnizațiilor de ședință ale președintelui, vicepreședinților și membrilor Comisiei pentru protecția copilului se suportă de la bugetul județului, respectiv de la bugetul sectorului municipiului București și se gestionează de către serviciul public specializat pentru protecția copilului.

(3) Cheltuielile pentru plata alocației prevăzute la art. 23 se suportă de la bugetul de stat și se gestionează de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale

Art. 38. — În aplicarea prezentei ordonanțe de urgență, Departamentul pentru Protecția Copilului împreună cu ministerele interesate vor elabora norme metodologice și

măsurile tranzitorii, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

Art. 39. — Acțiunile și cererile privitoare la aplicarea dispozițiilor prezentei ordonanțe de urgență sunt scutite de taxă de timbru.

Art. 40. — (1) În termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, comisiile pentru protecția copilului vor verifica și vor reevalua toate măsurile de ocrotire stabilite prin hotărâri în curs de aplicare ale fostelor comisii teritoriale pentru ocrotirea minorilor, care au funcționat potrivit Legii nr. 3/1970 privind regimul ocrotirii unor categorii de minori.

(2) La expirarea termenului prevăzut la alin. (1), hotărârile comisiilor teritoriale pentru ocrotirea minorilor își încetează aplicabilitatea.

Art. 41. — (1) Transferul patrimoniului și al personalului instituțiilor de ocrotire – leagăne și case de copii – și ale centrelor de primire a minorilor care au funcționat potrivit Legii nr. 3/1970, precum și reorganizarea acestora în centre de plasament și centre de primire a copilului în cadrul serviciilor publice specializate pentru protecția copilului se vor face până la intrarea în vigoare a legii bugetului de stat pe anul 1998, prin protocol încheiat între consiliile județene, respectiv consiliile locale ale sectoarelor municipiului București, și autoritățile în subordinea cărora aceste instituții au funcționat până la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Personalul didactic, didactic auxiliar, medical și de alte specialități, existent în instituțiile de ocrotire care au funcționat potrivit Legii nr. 3/1970 – leagăne și case de copii – își va păstra calitatea și statutul în cadrul viitoarelor centre de plasament și de primire din cadrul serviciilor publice specializate pentru protecția copilului.

(3) Este interzisă înființarea unor centre de plasament, altele decât cele existente prin reorganizarea leagănelor și a caselor de copii, cu excepția centrelor de plasament de tip familial.

Art. 42. — Pe data publicării în Monitorul Oficial al României a prezentei ordonanțe de urgență, Legea nr. 3 din 26 martie 1970 privind regimul ocrotirii unor categorii de minori, publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 28 din 28 martie 1970, precum și orice alte dispoziții contrare se abrogă.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru delegat
pe lângă primul-ministru
pentru coordonarea Secretariatului General
al Guvernului și a Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Remus Opriș
Ministru muncii și protecției sociale,
Alexandru Athanasiu
Secretar de stat, șeful Departamentului
pentru Protecția Copilului,
Cristian Liviu Tăbăcaru

București, 9 iunie 1997.
Nr. 26.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Agencia pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028

